

[Frank Jensen]

Som det fremgår af betænkningen fra udvalget, er det meget sparsomt, hvad de allerede eksisterende opsparingsfremmende ordninger bidrager med til den samlede private opsparingskvote.

Derudover er det meget tvivlsomt, om disse nye opsparingsfremmende foranstaltninger, som vi behandler i dag, overhovedet vil bidrage til at øge den samlede private opsparing.

I tirsdags kunne vi i Jyllands-Posten læse, at nationalbankdirektøren direkte skulle advare mod nye præmieopsparingstiltag. Nu skal Hoffmeyer ikke tages til indtægt for overskriften i Jyllands-Postens artikel, men i teksten er bankdirektøren direkte refereret for at mene – og jeg citerer:

»... at præmieopsparingen flytter blot penge fra én konto til en anden.«

Og videre:

»De nye ordninger vil blot erstatte gamle, og opsparingen vil derfor ikke øges, men blot flyttes.«

Alle internationale erfaringer viser også, at det er vanskeligt at fremkalde afgørende ny vækst i indlånene ved hjælp af disse statslige subsidieordninger.

Dertil kommer, at det er ualmindelig dyrt at bruge penge til opsparing ved hjælp af statsubsidier. Et regneeksempel i den betænkning, som danner baggrund for forslagene, og som også er videregivet i en lang række dagbladsartikler, senest i dagens nummer af Politiken, viser, at det koster statskassen 1 mia. kr. at få en opsparing på mellem en kvart og en halv milliard kroner. Så det er voldsomt dyrt at få denne vækst i opsparingen ved de statslige subsidier.

Staten har allerede forpligtet sig til meget store statslige præmieudgifter. Alene på indekskontrakterne, boligopsparingsområdet og uddannelsesopsparingen vil de statslige udgifter ifølge finansloven for 1990 beløbe sig til 928 mio. kr., og den udgift ved vi vil være i vækst i de kommende år.

Alt i alt må vi konkludere, at disse nye initiativer ikke på afgørende vis vil øge opsparingen, men blot flytte den eksisterende opsparing over på statssubsidierede konti.

L 153, som vedrører gevinstopsparing, adskiller sig fra de to øvrige ved at være uden direkte statslige subsidier. Dette forslag er søgt fremmet ved henvisning til, at den opsparingsmodel skulle have haft en vældig succes i Sverige.

Når man læser det høringssvar, som skatteministeren i 1987 indhentede fra den svenske bankforening, er det ikke ligefrem succesoverskrifter, den svenske model har fået. Men der er trods alt en vis erkendelse af også i den svenske bankforening, at man i hvert fald ikke vil udelukke, at den har haft en vis succes med at have øget opsparingen. Men det er i hvert fald ikke de store succesoverskrifter, som modellen har fået i det høringssvar, som skatteministeren har indhentet. Jeg kan citere fra det, som skatteministeren oplyste over for Skatteudvalget, nemlig:

»Den svenske bankforening har oplyst, at den samlede opsparing i Sverige er steget siden 1985. Bankforeningen kan ikke udtale sig om, hvorvidt præmieopsparingen har bidraget til den samlede større opsparing, men man antager dette.«

Det er jo ikke ligefrem succesoverskrifter.

Om lovforslag nr. L 154, som vedrører lov om ungdomsopsparing, er det min klare overbevisning, at det blot vil være en konkurrent til den allerede eksisterende uddannelsesopsparingsordning og til boligopsparingsordningen. Derudover vil der være en risiko for, at forældre til unge mennesker nu vil benytte disse ungdomsopsparingskonti til at flytte forældrenes allerede eksisterende opsparing i pengeinstitutter over til børnenes opsparing. Det var vel ikke det, som var hensigten med en ungdomsopsparingskonto. Der ligger i hvert fald en klar konkurrence mellem ungdomsopsparingskontoen og de to allerede eksisterende præmieopsparingsmodeller.

Nr. L 155 om iværksætteropsparing er en klar konkurrent til den allerede eksisterende etableringskontoordning. Dernæst er det vel meget begrænset, hvor mange iværksættere der har en planlægningshorisont på tre år. De nye iværksættere, som kommer ind under den nye iværksætterordning, er jo ikke personer, som har haft mulighed for tre år inden en etablering at foretage disse præmierede opsparingsordninger.

Afsluttende vil jeg sige, at der reelt kun findes to helt afgørende måder at øge opsparingen på i det danske samfund, nemlig igennem en omlægning af skattesystemet som foreslået i Socialdemokratiets økonomiske plan »Gang i 90'erne« og gennemførelse af en egentlig arbejdsmarkedspension. Men den vare kan eller